

24 april 2016. Vijfde zondag van Pasen
Voorganger : Wim Sleddens osa

'Een nieuw gebod'

*Er gebeuren veel dingen die ogenschijnlijk goed lijken
maar niet voortkomen uit de wortel van de liefde.
Ook dorens bloeien.
Sommige dingen lijken hard en onvriendelijk,
maar zij gebeuren om op te voeden en zijn door liefde ingegeven.
Voor eens en voor altijd wordt je een kort bevel gegeven:
bemien en doe dan wat je wilt.
Zwijg je, zwijg dan uit liefde.
Spreek je, spreek dan uit liefde.
Wijs je iemand op fouten, doe het uit liefde.
Ontzie je iemand, doe het uit liefde.
Alleen uit liefde wordt alles waardevol en zinvol.
Draag daarom de bron van liefde in je hart,
want uit de liefde kan niets anders dan goeds voortkomen.*

(Augustinus over de 1e brief van Johannes 7,8)

Lezing: Uit de Handelingen der Apostelen (14, 21-27)

De volgende dag vertrokken Paulus en Barnabas naar Derbe.

Ze brachten die stad de goede boodschap en maakten er talrijke leerlingen. Daarna keerden ze terug naar Lystra, naar Ikonium en naar Antiochië, waar ze de leerlingen bemoedigden. Ze spoorden hen aan bij het geloof te blijven, en zeiden dat wij door veel ellende heen moeten om het koninkrijk van God binnen te gaan. In iedere gemeente wezen ze oudsten aan, en na bidden en vasten bevalen ze hen aan bij de Heer, op wie ze vertrouwden. Na een tocht door Pisidië kwamen ze in Pamfilië, predikten het woord in Perge en reisden naar Attalia aan de kust. Vandaar gingen ze per schip naar Antiochië, waar ze destijds aan Gods gunst waren toevertrouwd voor het werk dat ze inmiddels volbracht hadden. Na aankomst riepen ze de gemeente bijeen en deden verslag van wat God met hen gedaan had, en dat Hij voor de heidenen de deur voor het geloof had geopend. Ze bleven er geruime tijd bij de leerlingen.

Uit het Evangelie volgens Johannes (13, 31-35)

Toen Judas was weggegaan zei Jezus: 'Nu wordt de grootheid van de Mensenzoon zichtbaar, en in hem de grootheid van God. Als de grootheid van God door hem zichtbaar wordt, zal God hem ook in die grootheid laten delen, nu onmiddellijk.

Kinderen, ik blijf nog maar kort bij jullie... Ik geef jullie een nieuw gebod: heb elkaar lief. Zoals ik jullie heb liefgehad, zo moeten jullie elkaar liefhebben. Aan jullie liefde voor elkaar zal iedereen zien dat jullie mijn leerlingen zijn.'

Overweging

Zusters en broeders, ik sta hier naast de Paaskaars, de kaars die in de Paasviering plechtig in de kerk is binnen gedragen. Wij hebben deze kaars begeleid met te zingen: Licht van Christus. Voordat ze werd binnengedragen is deze kaars eerst getekend met het kruis van Jezus. En op vijf punten zijn op dat kruis aparte tekens aangebracht, tekens van de vijf wonden van Jezus op het kruis. Met deze tekens van zijn kruis en zijn wonden is deze kaars symbool geworden van de opgestane Heer. In dit teken komen lijden en dood van Jezus en zijn opstanding als het ware samen. Ze zijn er voor ons allebei, en wij weten dat we beide tegelijk moeten vasthouden.

Bij zijn opstanding is het een grote zorg geweest van Jezus om de groep van zijn leerlingen weer bijeen te brengen. Daarvoor neem ik u mee terug naar een gedeelte uit het evangelie dat we elk jaar lezen op Beloken Pasen. We kennen het als het verhaal van de ongelovige

Tomas. Maar er staat nog meer in dat verhaal. Als Jezus op de avond van de eerste dag bij zijn leerlingen komt is zijn groet: 'Vrede zij jullie.' Hij probeert de verwarring weg te nemen, want toen hij gevangen werd genomen waren ze allemaal weggevlucht. Dan toont hij hun zijn handen en zijn zijde. Hij is degene die geleden heeft, en door zijn lijden heen tot leven is opgewekt.

Tomas is er dan niet bij, en hij zegt heel ronduit dat hij eerst de wonden van Jezus wil kunnen zien en aanraken. Jezus heeft alle geduld met hem, om ook hem er weer bij te halen, en laat ze hem zien, bij zijn volgende komst. En daarmee zijn de wonden, en is het lijden van Jezus drie keer uitdrukkelijk ter sprake gekomen, in dit korte verhaal. Drie keer, dat moet genoeg zijn om niet meer te vergeten dat Jezus lijden bij wie de Heer voor ons is. Hij is voor ons door lijden en dood gegaan. Het kruis heeft voorgoed een plaats gekregen, in ons gelovig zicht op Jezus. Wij belijden het als gemeenschap elke week opnieuw: gekruisigd onder Pontius Pilatus, en verrezen op de derde dag.

Met opnieuw een korte lezing uit het Evangelie van Johannes zetten wij vandaag een nieuwe stap. Het staat er eigenlijk nauwelijks, we moeten het uit de tekst opmaken. Maar met Jezus kijken wij vooruit naar de broederschap van de Kerk; niet meer alleen die van zijn eerste leerlingen, maar naar de toekomst van de Kerk.

Het is een korte tekst, en niet eenvoudig. Eerst zegt Jezus dat de Vader en hijzelf volledig op elkaar zijn afgestemd. Jezus heeft zichzelf voor ons gegeven tot in de dood, hij is in zijn liefde voor ons tot het uiterste gegaan, zoals dat aan het begin van het lijdensverhaal werd gezegd, in het evangelie van Johannes. Daarmee heeft hij, zoals trouwens in heel zijn leven, ook nu door zijn dood, gestalte gegeven aan de liefde van de Vader voor ons mensen. Want wij zijn het niet die als eerste liefde hebben opgevat voor God. God heeft ons liefgekreten, en zijn Zoon voor ons gegeven. Hij heeft zijn liefde bevestigd door Jezus op te wekken uit de dood.

Nu, met de woorden die wij vanmorgen van hem lezen, spreekt Jezus zijn zorg uit over de wederzijdse liefde. 'Heb elkaar lief. Zoals ik jullie heb liefgehad, zo moeten jullie elkaar liefhebben.' De richtlijn en de maat voor onze liefde is voortaan Jezus zelf. Jezus die tot het uiterste is gegaan. De maat voor onze liefde is de liefde zonder maat, van Christus.

(Augustinus) Het gaat hier niet zozeer om een liefdevolle relatie tussen twee mensen, maar eerder om zusterschap en broederschap. Om het voor elkaar instaan, elkaar dienstbaar zijn, zoals Jezus, die de voeten van zijn leerlingen waste.

Als wij leerlingen van Jezus zijn, dan zijn we eraan herkenbaar dat elke mens voor ons meetelt; dat we solidair zijn met wie tekort komt; dat wij opkomen voor de rechten van mensen die niet worden gezien; voor vluchtelingen. Dat wij niet berekenend leven voor onszelf alleen, en voor alleen onze eigen belangen. Dat wij de kerker van ons eigen ik kunnen doorbreken, en dat wij niet zwijgen als wij moeten spreken. Wij worden opgeroepen te beminnen zoals Jezus bemind heeft. Met een liefde die sterk is en waarachtig. Zijn benadering van mensen schiep nieuw leven. Hier komen we heel dicht bij de barmhartigheid, of misschien ontspruit de barmhartigheid wel uit deze zelfde bron. Pasen geeft hoop op nieuw leven. Door de opstanding van Jezus heeft God zijn liefde aanvaard en bekrachtigd. Pasen geeft ons deel aan die liefde, en zij wordt het leven van een wereld die in Christus wordt vernieuwd. Wat niet uit liefde voortkomt, draagt niet echt bij.

Elke dag gaat voor ons over in de nacht. Maar met Pasen houden christenen een wake. Met Pasen komen we in de nacht bijeen om te waken. We geven we ons niet over aan de nacht, maar we komen bijeen om te waken; een uur, een paar uur, of - en dat gebeurt op veel meer plaatsen dan wij denken - de hele nacht. Met Pasen wachten we op de nieuwe dag, de dag waarvan wij zingen dat de Heer hem gemaakt heeft en gegeven. Met Pasen vieren we dat er hoop is voor onze wereld.

=====